

οὐ δὲ τὴν χρήματος τῆς λέξεως αριθμὸς, ἢνθ-
μός ἔστιν, οὐδὲ τὰ μέτρα στυμάτων. διὸ ῥυθμὸν
δὲ τὸ ἔχειν τὸν λόγον, μετρὸν δὲ μηδὲν. ποίησις γέ-
ται μέτρον τὸν ή. τοῦ δὲ ῥυθμῷ, οὐδὲν ἄρδενος,
στυμάτος καὶ λεκτίπος, καὶ αρμονίας δέονδρος;
οὐδὲ ταῦτα, οὐδὲ τὸν λέξεις ή τῷ πολ-
λῶν· διὸ καλίστα ποιῶν τῷ μέτρῳ ιαμ-
βεῖα φθέγγονται λέροντες. δέν δὲ σεμβοτί-
τα γράμματα καὶ εἰςῆσθαι. οὐ δὲ ξεχάσος, κορ-
δακικώτερος· διλοῦ δὲ τὰ τετράμετρα· έστι
γάλλος ξεχάσεις ῥυθμός τὰ τετράμετρα. λέπτε-
ται δὲ παγίαι, οὐδὲ χρῶνται μήδη θρασύμε-
χον αρχέμερον· εἰ τέχον δὲ λέγεται, τὸν λέ-
γον δέ τετρος οὐ παγίαι, καὶ δέ χρώμερος τὸ εἰρηνικόν
πειρία γάλλος δύο δέσιν. επειρίαν δὲ, οὐδὲ, οὐ
πορεῖται, οὐδὲ λέγον δέσιν. επειρία δὲ τῷ λέγον
τούτων οὐ ἴμμόλος· εἶται δὲ δέσιν δέ παγίαι.
οὐδὲ οὐδὲ ἀπλοὶ διέτα τὰ τέρπημα, αφε-
τοῖ, καὶ διότι ματαίοι· οὐ δὲ παγίαι, λυ-
πέοις· δέποτε μόνον γάλλος εἶται μέσον τῷ ῥι-
θέτων ῥυθμῷ· οὐδὲ μάρτιον λαζανίεν.
νῦν αὖτις χάσσαται τῷ εὖλο παγίαι καὶ αρχέ-
μερος. δέν δὲ διαφέρειν τῷ τελευτῶν τῆς
αρχῆς· έστι δὲ παγίαις δύο εἴδη απτικέρδηα
αλλήλοις· οὐδὲ, τὸ μὴ ἔν, αρχήν αρμότηται, οὐδὲ
αρχή καθάπτει· έστι δὲ δέσιν, οὐδὲ καὶ μῆδη
μακρά, τελευτῶστι δὲ τρεῖς βεραχεῖα· Δαλο-
γῆς, εἰπε Δινέας· καὶ, Χρυσοκόρη· Εἰρη-
τε πῶς Διός. ἐπειρία δὲ εἶδεν εὐαντίας, οὐ βερ-
αχεῖα αρχεῖοτε πρεῖς· οὐ δὲ μακρά τελευταῖς.
Μίτρα δὲ γάλλος δέσιται τὸν πρασίνον πράσινον γῆς.
Εστὶ δὲ τελευτῶν ποιεῖν γάλλος βεραχεῖα διὰ τὸ
επιλόγον ή, ποιεῖν πολοβόν. αλλὰ δέ τῇ μα-
κρᾷ δοποκόπειας, καὶ διάλιτης ή τῷ τελευ-
τῶν, μηδὲ τὸν γραφέα, μηδὲ διά τῶν πα-
ερχαφίλων, αλλὰ διὰ τὸν ῥυθμόν. οὐδὲ
μέρος τὸν τίνες διέρυθμον ποιεῖσθαι ῥυθμοῖς,
καὶ πῶς ἔχοντες, εἴρηται.

Κεφάλαιον θ.

THΙΣ δὲ λέξειν αἰάγματα ή η εἰεργάλφιλα
καὶ τὸ σωμάτερμα μίαν, ὡς τῷ αἰώνιοι τοῖς οὐδενεργείμοσις αὐτούσοις· ή κατεπρα-
μμένων καὶ ὄμοισαν ταῖς τῷ αρχαῖον ποιητῶν
απερόφοις. ή μέροις εἰεργάλφιλοι λέξεις, ή αρχαῖα δέσιν· Ηρόδοτος Θουριῶν ήσθι ιστορίεις δοτίσσεις. ταῦτη γάλλος, πορείαν μῆδης ἀπαντεῖ, γαῖα δὲ οὐ πολλοὶ χάσσαται. λέγω δὲ εἰεργάλφιλος,

A at figuræ locutionis numerus est rhyth-
mus, cuius etiam metra segmenta sunt.
Quamobrem rhythmum oportet habere
orationem, non metrum. alioquin poëma
erit. Neque rhythmum exquisitè. Id au-
tem erit, si quadantenus sit. Ex rhythmis
verò Herous grandis, & dictione accom-
modatus, & harmonia indigens. Iambus
autem ipsa est elocutio multitudinis.
Quamobrem maximè omnium metro-
rum iambica affundunt, qui loquuntur.
At oportet grandiorē effici, & excitari.
Trocheus cordatior est, id manifestum fa-
ciunt Tetrametra. Sunt enim volubilis
rhythmus Tetrametra, Relinquitur Pæan,
quo vñi sunt à Thrasymacho incipientes,
non potuerunt vero dicere, quinam esset.
Tertius autem est Pæan: & coniunctus iis,
qui dicti sunt, ac tria ad duo est. Ex iis ve-
rò ille vnum ad vnum: hic duo ad vnum.
C Coniunctaque est rationibus his sesqui-
altera. Atque hic est Pæan. Ac alij quidem
& ob ea quæ dicta sunt, abiciendi, &
quia metri. Pæan vero sumendus. ex so-
lo enim non est metrum eorum, qui dicti
sunt, rhythmorum, ut maximè lateat. Ac
vtuntur quidem vno Pæane etiam inci-
pientes. Oportet vero differre finem
principio. Ac Pæanis duas species sunt op-
positæ inter se, quartum vna quidem pri-
cipio conuenit, vt etiam vtuntur: iste ve-
rò est, quem incipit longa, ac terminant
tres breues. Delogena, siue Lyciam, & Auri-
come ο Hecate nate Iou. Alter vero contra,
quem breues incipiunt tres, ac longa ter-
minat Humum & aquam, Oceanum & occu-
luit horrisera nox. Iste autem finem efficit:
brevis enim quia imperfecta est, facit mu-
tilum, sed oportet in longa amputari, &
manifestum esse finem, non per librarium,
neque per paragraphen, sed per rhythmu. Ac numerosam quidem oportere esse elo-
cationem, & non expertem rhythmi, &
qui numerosam efficiant rhythmi, & quo-
modo se habentes, dictum est.

CAPUT IX.

E Locutionem autem necesse est esse
aut fusam, & vinculo vnam, vt in
Dithyrambis dilationes: aut versam, &
similem veterum poëtarum conuersio-
nibus. Ac fusa quidem elocutio prisca
est, Herodoti Thurij hæc est expositio.
Hac enim primùm omnes, nunc vero
non multi vtuntur. Voco autem fusam,
yy iii